

Arrest

nr. 222 625 van 13 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 Genk

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen in 2015 en heeft zich op 25 april 2019 vluchteling verklaard.

1.2. Op 28 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 mei 2019 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en op 13/12/1987 geboren te zijn in Kumasi, Ghana. U liep school in Ghana en beëindigde er uw studies lager secundair onderwijs [‘JSS’ – ‘Junior Secondary School’] wanneer u zo’n 16 jaar oud was. Later verkocht u belkrediet voor mobiele telefoons op straat, alsook mijnde u illegaal naar goud. U kreeg op 24/08/2008 een zoon G.(...), die op heden nog steeds in Ghana verblijft. U verliet Ghana omstreeks augustus 2014, en reisde naar Duitsland. Op het moment dat u Ghana verliet, kende u er geen problemen, u wou vooral reizen omdat u eens wou zien hoe het eraan toegaat in Europese landen. In Duitsland kwam u te weten dat u lijdt aan Diabetes type B. In november 2014 reisde u van Duitsland naar België. Op 31/08/2016 diende u een aanvraag tot medische regularisatie (artikel 9ter) in. Deze aanvraag werd evenwel niet ontvankelijk verklaard op 09/09/2016, waarna er u een bevel tot het verlaten van het land werd gegeven. Eveneens in het jaar 2016 leerde u uw partner, M.M.(...), kennen. Zij beviel van uw kind op 10/04/2019. U werd op 20/02/2019 gearresteerd omwille van een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Er werd een borgsom betaald om uw voorlopige vrijlating te bekomen, maar u werd nadien geplaatst in een gesloten centrum van illegalen. Er werd een repatriëring voorzien om u op 25/04/2019 terug te brengen naar Ghana. Deze repatriëring ging evenwel niet door, daar u op 23/04/2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u naar voren geschoven motieven ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming – namelijk het feit dat u lijdt aan diabetes type B en u in België wilt blijven om voor uw kind te zorgen – zijn immers volledig vreemd aan de conventie van Genève, alsook aan de definitie van subsidiaire bescherming, en geven geen aanleiding tot het toekennen van een statuut van internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen te lijden aan diabetes type B, en uw verklaring dat de in Ghana beschikbare medicatie te duur en van slechte kwaliteit is (notities CGVS, p. 8), dient opgemerkt dat wat betreft de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte in Ghana, u zich voor de beoordeling van deze elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. De door u op 31/08/2016 ingediende aanvraag tot medische regularisatie werd niet ontvankelijk verklaard op 09/09/2016. U ging niet in beroep tegen deze beslissing (notities CGVS, p. 7).

Er kan dan ook enkel worden vastgesteld dat het door u beweerde gebrek aan, en slechte kwaliteit van, de in Ghana beschikbare medicatie, reeds werd beoordeeld door de bevoegde diensten, en u niet in beroep bent gegaan tegen deze beoordeling.

Wat betreft uw wens om in België te blijven, om hier te kunnen zorgen voor uw kind dat geboren werd op 10/04/2019 (notities CGVS, p. 8), dient opgemerkt dat u zich, voor een beoordeling van een verblijfsstatuut op basis van eenheid van familie, dient te wenden tot de geëigende procedures. In principe gelden inzake familiehereniging de gemeenrechtelijke regels waarvan de toepassing behoort tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. U wordt eraan herinnerd dat de asielprocedure niet gebruikt kan worden als procedure om de gemeenrechtelijke familiehereniging procedure te omzeilen. Het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, maar wel om na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming nood heeft aan internationale bescherming.

U verklaarde dat u, afgezien van uw medische toestand en het feit dat uw vriendin in België van uw kind beviel, geen andere redenen heeft om een terugkeer naar Ghana te vrezen (notities CGVS, p. 9).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, dient vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uwen hoofde sprake zou zijn van een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of dat u een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan problemen te hebben gekend met de familie van zijn ex-partner L. omdat haar familie wilde dat zij zou trouwen met iemand van dezelfde stam. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij vreest niet te worden geholpen door de overheid gezien hij tot een zeer arme groep behoort.

Verder geeft verzoeker aan dat er geregeld etnische spanningen zijn in Ghana.

Tot slot herhaalt verzoeker dat hij lijdt aan diabetes type B en dat de gezondheidszorg in Ghana alarmerend is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

2.2.2.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers internationale bescherming geweigerd omdat de door hem aangevoerde motieven ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming – namelijk het feit dat hij lijdt aan diabetes type B en hij in België wilt blijven om voor zijn kind te zorgen – volledig vreemd zijn aan de conventie van Genève, alsook aan de definitie van subsidiaire bescherming, en op zich geen aanleiding geven tot het toekennen van een statuut van internationale bescherming.

2.2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van *post-factum* verklaringen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij en zijn ex-partner L. tot een andere stam behoren en hij problemen had met de familie van zijn ex omdat haar familie wilde dat zij zou trouwen met iemand van dezelfde stam. De Raad stelt echter vast dat verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch ten overstaan van het CGVS hiervan enige melding heeft gemaakt. Integendeel, verzoeker verklaarde duidelijk dat hij, afgezien van zijn medische toestand en het feit dat zijn vriendin in België van zijn kind beviel, geen andere redenen heeft om een terugkeer naar Ghana te vrezen (adm.doss., CGVS vragenlijst, punt 3.4 - 3.5; notities persoonlijk onderhoud 24 mei 2019, p. 4, 9). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie als zou hij problemen hebben gekend met de familie van zijn ex en dat hij vreest niet geholpen te worden door de overheid omdat hij tot een zeer arme groep behoort, betreffen niet meer dan loutere *post-factum* verklaringen en worden door de Raad niet aangenomen.

Verzoeker haalt voorts nog aan dat er in Ghana geregeld etnische spanningen zijn en dat er in 1994 ten minste 500 mensen om het leven gekomen zijn bij een uitbarsting van etnisch geweld in Ghana. Deze algemene en allesbehalve actuele verwijzing naar de situatie in Ghana, volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande, schromelijk in gebreke.

Wat betreft verzoekers medische problemen, stelt de Raad vast dat er op basis van verzoekers verklaringen geen redenen zijn om te concluderen tot het bestaan van een band tussen het eventuele gebrek aan behandeling en de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit zijn verklaringen blijkt immers nergens dat verzoeker omwille van zijn nationaliteit, zijn ras, zijn politieke of religieuze overtuiging of omwille van zijn toebehoren tot een bepaalde sociale groep behandeling zou worden ontzegd. De Raad benadrukt dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen zich dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielpprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielpprocedure wordt onderzocht. (...)*”. Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

2.2.2.4. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER